

opusdei.org

Prelaadi kiri (oktoober 2008)

Alandlikkus on väga oluline voorus pühaduse saavutamiseks. Oma oktoobrikuu kirjas rõhutab Opus Dei prelaat, et ainult Jumala abiga võime me olla headeks tööriistadeks Tema kätes.

18.10.2008

Minu armsaimad! Hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Homme, kaitseinglite päeval, möödub kaheksakümmend aastat Opus Dei loomisest. See aastapäev kutsub meid kogu südamest Taevast tänama! Oleme püüdnud ennast selleks päevaks eriliselt ette valmistada, olles veel tihedamalt ühenduses Neitsi Maarjaga. Nüüd täname teda eriliselt tema emaliku kohaloleku eest, millega ta selle perekonna, oma laste igat sammu on saatnud.

Oleme tihedalt ühenduses püha Josemaríaga ja kõigi Opus Dei usklikega, kelle tee on juba minevik – sealjuures mõtleme eriliselt Don Alvarole-, olgem kõik eriti tänulikud meie Emale, tema lakkamatu abi ja toetuse eest meie teel. Me palume ka Taevalt kingitust, et ta annaks meil käia lõpuni seda teed, mida Jumal meie armsaimale isale 2.oktoobril 1928 näitas.

Rohkem, kui kümme aastat palus püha Josemaría valgust ära tunda, mida Jumal temalt ootas. Ta tegi seda ühe lühipalvega evangeeliumi sõnadest: *Domine ut videam!* [1] Issand, et ma näeksin! Seesama palve, millega ta ka Neitsi Maarja poole pöördus, valmistas teda ette otsustavaks silmapilguks. Sellele vihjas väljendusrikkalt ka Kardinal Ratzinger oma jutluses meie Isa õndsaks kuulutamisel.

Ta rääkis tookord: ”Josemaría Escrivá oli juba väga varakult tundnud, et Jumalal on temaga mingi plaan, et tema elul on mingi ülesanne, aga ta ei teadnud, mis see on. Kuidas võiksin leida vastuse, kust seda otsida? Ta hakkas seda otsima eelkõige, kuulates Jumalasõna, Pühakirja. Ta ei lugenud Piiblit mitte nagu mõnd mineviku raamatut, mitte nagu probleemide raamatut, mille üle me vaidleme, vaid nagu aktuaalset sõna, mida just täna

räägitakse: sõna, milles meie, igaüks meist oleme peakangelased ja milles me oma kohta otsima peame, et oma teed üles leida.” [2]

Kui püha Josemaría oli näinud teednäitavat valgust selle kohta, mida Jumal temalt ootas, asus ta kohe tegutsema. Ta võis õigusega öelda: ”Nagu Paulusel Damaskuses, nii langes ka minul Madridis nagu kate silmade eest, ja seal, Madridis sain ma teada oma kutsumuse” [3] See jumalik ülesanne seisnes selles, et levitada kõikjal kutsumust pühadusele ja samaaegselt kiriku rüpes ühe konkreetse tee -Opus Dei- avamist, et aidata nii paljudel inimestel seda kutset pühadusele ja apostolaadile vastu võtta, oma kutsetöö ja tavaliste elu olukordade kaudu.

Meie Isa oli täiesti teadlik oma tühisusest Jumala ees. Ta ütles ja kirjutas täie veendumusega, et on

ainult "üks võimetu ja viljatu tööriist" [4] olnud. Jumal usaldas talle selle ülesande, mis oli palju kõrgemal tema võimetest, nii, et võis lausa käega katsuda, et "see" pärines Jumalalt ja ei olnud ühe loodu väljamõeldis. "Ma olin siis kahekümne kuue aastane (...), mul oli Jumala arm ja hea huumor ja mitte midagi muud. Aga nii, nagu meie, inimesed kirjutame sulega, kirjutab Jumal lauajalaga, selleks, et oleks nähtav, et tema on see kes kirjutab; see on uskumatu, see on imeline." [5]

Kuni elu lõpuni oli ta selles sügavaimalt veendunud: "ükskord veel" hüüdis ta mõned nädalad enne pöördumist taevasele kodumaale "sai teoks see, mida ütleb Kirjasõna: see, kes on rumal, see, kes ei ole midagi väärt, see, kelle kohta võiks öelda, et ta peaaegu isegi ei eksisteeri..., selle kõige võtab Jumal ja paneb oma

teenistusse. Nii võttis ta selle loodu ja tegi temast oma tööriista.” [6]

Niisiis, õpetab see tähtpäev meile midagi fundamentaalset, õpetab, et peaksime olema alandlikud. Siis saab Jumal meid oma päästmistöö plaanides tööriistadena kasutada. Uhkus ja oma minale keskendumine kujutavad endast pühaduse ja viljaka apostelliku töö vaenlasi. Kui aga inimene näeb ennast kui vasemal pool olevat nulli, kui ta saab aru, et kõik tema potentsiaalsed kvaliteedid lähtuvad Jumalast ja mitte temast endast, siis võib temast saada väga efektiivne tööriist Jumala kätes.

Sellest lähtudes võime esitada mõningad väga personaalsed küsimused. Kuidas näen ma ennast Jumala juuresolekul? Kas ma arvan, et mina ise olen, või oman midagi, või näen kõike, kui Jumala kingitust? Kas palun siiralt, et võiksin ära tunda, milline olen mina tema ees?.

Selline oma väiksuse äratundmine ei tohi meid mingil juhul masendusse, ega lootusetusse viia vaid vastupidi, aitama meil suurendada usaldust ja täielikku andumust Jumalale.

Vaadelgem mõningaid püha Josemaría mõtteid: "Heida endast eemale meelega, mille tekitab oma tühisuse tunnetamine. - See on tõsi: oma majanduslikult olukorralt oled null, ühiskondlik positsioon- veel üks null... ja veel üks sinu vooruste eest ja veel üks võimete eest....Kuid kui neist nullidest vasakul pool on Kristus..., milliseks mõõtmatuks numbriks see siis osutub! [7]

Kui tajume oma viletsust, haarame üha tugevamini kinni Jumala käest, teades, et ta meid otsis ja seetõttu meil igal sammul takistusi vältida aitab. Ja kui oleme tugevalt kinnitatud selles alandlikkuses, suudame me reageerida apostellikele väljakutsetele, mida kristlik

kutsumus meie ette saadab – see on oma olemuselt kutse apostolaadile. Need mõtted leiame me loomulikult Evangeeliumist, kus kirjeldatakse, et Issand esimesed kaksteist kokku kutsus, et nad oleksid temaga ja ta võiks nad välja jutlustama saata. [8] Nendes esimestes kaheteistkümnes oleme ka meie Kristuse poolt kokku kutsutud, et tema nime kõigi inimeste juurde viia, keda me kohtame. ”Jah, Jumal on see, kes ühe või teise apostliks määrab, mitte omaenda upsakus. Apostliks – rõhutab Paavst- ei tee keegi ennast ise; Jumal on see, kes seda teeb; seepärast on vajalik olla tihedalt Jumalaga ühenduses.” [9]

Apostel ei räägi oma nimel, vaid annab edasi seda, mida ta on saanud. Nii tegid esimesed ja samuti peame toimima ka meie, tänapäeva kristlased. Kui Benediktus XVI hiljuti püha Pauluse kutsumusest rääkis, ütles ta: ”Järjekordselt tuleb esile

mõte kellegi teise initsiatiivist, Jumala olemusest Kristuses, millele püha Paulus end täielikult andis, kuid peamine selles faktis on asjaolu, et Paulus sai temalt missiooni, kuulutada tema nimel, muutes oma isiklikud huvid täiesti teisejärguliseks.” [10]

Ärgem unustagem, et seesama Jumal, võtmata ära meie vabadust, ootab meilt igal tunnil ja igas olukorras täielikku truudust. Peame olema teadlikud, et me ei ole kunagi, mitte ühelgi silmapilgul üksi. Ta käib meie järgi, kuuleb meid ja tahab meid vajada, kuigi ta tegelikult ei vajaks mitte midagi ega mitte kedagi. Vastates sellele reaalsusele nõudis meie Isa meilt, et mõtleksime sagedamini *Ecce ego, quia vocasti me* [11] –siin ma olen, sest sa olen mind kutsunud peale. Jah, Jumal on lakkamatult meiega vestluses ja ta ootab meilt sügavat vastust oma lõputule armastusele.

Benediktus XVI nimetab ka teise sellele jüngrile omase omaduse, millele ta oli saadetud ja kutsutud. Ta pidi oma apostellikku kutsumust eeskujuga ja hea õpetusega teostama, nii sõnades kui tegudes. Vaadeldes püha Pauluse eeskuju, ilmneb, et "apostel ei ole, ega saa olla mingi tühi aunimetus; see seab palju konkreetsemalt ja dramaatilisemalt selle kandja isikule kogu eluks kohustusi." [12]

Caritas Christi urget nos [13], Kristuse armastus sunnib meid, kirjutab püha Paulus Korintlastele. Ta oli täis muret hingede päästmise pärast Kristuse eeskuju järgi, ja ta on surnud kõikide eest, et elavad ei elaks enam enestele, vaid temale, kes on nende eest surnud ja üles äratatud. Ja ta ütles lõpuks: niisiis, kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu, vana on möödunud, vaata, uus on sündinud. [14]

Seda Evangeeliumi uudist peaksime teistele edasi andma, kuni kõik südamed süttivad armastuse tules. Kui oleme nakatunud Jumala armastuses, järgneb sellele loomulikult, et teeme kõik mis on võimalik, et ka teised Kristust tundma õpiksid, teda järgiksid ja teda armastaksid. ”Kuidas võivad selles väikeses ja rahutus maailmas – küsib püha Josemaría oma jutluses-, kus inimeste mõtted on täiesti segadusse aetud, -vaesed hinged üldse tahta ennast ristida lasta, kui mitte keegi ei räägiks neile kristlikus õpetusest? *Fides ex auditu*, ütleb püha Paulus. *Aga kuidas nad saaksid uskuda sellesse, kellest nad ei ole kuulnud? Kuidas nad saaksid kuulda ilma kuulutajata?* (Rm 10,14) Kristus ei toiminud nii; Issand jutlustas oma eeskujuga, aga ta õpetas ka sõnadega *coepit facere et docere* (Apg 1, 1) [15]

Vastuseks vabandustele, millega me mõnikord mugavust ja

väikekodanlikkust maskeerida püüame, ütles meie Isa: ”Miks peaksin sekkuma teiste ellu? Sellepärast, et mul kristlasena on see kohustus. Sest Kristus on sekkunud teie ellu ja minu ellu. samuti nagu Peetruse ja Pauluse, Johannese, Andrease ja paljude teiste puhul... Ja apostlid õppisid sedasama tegema. Kui see ei oleks nii olnud, ei oleks nad Meistri väljendusliku käsu peale, minge ja kuulutage... liikuma hakanud, siis oleksid olnud ainult need kaksteist ja ei oleks praegu kirikut.” [16]

Mõne päeva pärast algab Piiskoppide sünni korraline koosolek, mis on pühendatud eriliselt Jumala Sõna kajastumisele elus ja kiriku missioonis. Kindlasti teate te juba, et ka mina olen Paavsti poolt osalema kutsutud. Ma palun teid, palvetage Paavsti nõuannete kohaselt selle kokkutuleku viljade eest, eesotsas

püha Peetruse järglasega ja paluge, et ka teised palvetaksid.

Püüdkem iga päev Jumalasõna paremini tunda, õppigem tundma Pühakirja armastuse ja austusega – kiriku traditsiooni valguses ja õpetusameti juhendusel, eriti püha Evangeeliumit, et õppida Issandalt ja ellu viia tema õpetust. Levitagem seda *opportune et importune*, [17] võimalusel ja ilma selleta, nagu seda tegi püha Paulus. Kui pühendame ennast Evangeeliumi levitamisele, võime oma elu lõpul koos apostliga öelda: ” Olen võidelnud head võitlemist, lõpetanud elujooksu, säilitanud usu. Nüüd on mulle valmis pandud õiguse pärg, mille Issand, õiglane kohtunik, oma päeval mulle annab, aga mitte üksnes mulle, vaid kõikidele, kes igatsevad tema ilmumist.” [18]

Selles kuus on ka palju Neitsi Maarjale pühendatud pühi. Palugem

veel sagedamini tema eestkostet, soovigem olla väga maarjalikud. Palvetagem sügavama hardusega Roosipärga, seda "võimsat relva" [19] tugevas võitluses pühaduse eest. Laupäeval, 20.septembril olin Zaragozas, kus mul oli üks kohtumine. Seal palvetasin ma Pilari Jumalaema ees ja ühendasin ennast püha Josemaría palvetega selles Maarjale pühendatud kirikus. Olin ka Torreciudadis, kus olin samuti tihedalt ühenduses meie Isa palvesoovidega ja tõin need meie Kuninganna jalgade ette. Järgneval pühapäeval sõitsin tagasi Rooma, ilma, et oleksin saanud kummardada Vangistusest vabaksostetute Jumalaema ees Barcelona basiilikas.

6. oktoobril on meie Isa pühakskuulutamise kuues aastapäev. Ma palvetan iga päev selle eest, et see mälestuspäev meist igaühte üles raputaks. Sest kui näeme endid tõeliselt püha Josemaría lastena,

peab meil olema iga päev väga suur igatsus ennast parandada ja pühaks saada. Elame rõõmuga *nunc coepi* [20]. Kui meil puudub iga päev isiklik soov pöörduda, on meie apostolaat viljatu. Need mõtted valdasid mind alates 26. veebruarist 2002.a., kui sain teada pühakskuulutamise kuupäeva ja samuti kogu selle sündmuse ettevalmistusprotsessi ajal. See, mida püha Josemaría meile oma eluajal ja nüüd iga päev taevast hüüab, ei ole oma jõudu kaotanud.

Kogu oma armastusega teid õnnistab
teie Isa

+ Javier

Rooma, 1. oktoober, 2008

---

[1] Lk 18,41

[2] Kardinal J. Ratzinger, jutlus Opus Dei asutaja õndsakskuulutamise tänumissal 19.5.1992

[3] Püha Josemaría, kiri 2.10.1965

[4] Püha Josemaría, Instruktsioon, 19.3.1934, nr.7

[5] Püha Josemaría, meditatsiooni märkmed, 2.10.1962

[6] Püha Josemaría , meditatsiooni märkmed, 19.3.1975

[7] Püha Josemaría, Tee, nr. 473

[8] Mk 3, 13-14

[9] Benediktus XVI, jutlus üldaudientsil, 10.9.2008

[10] Ibid

[11] Sam 3,6

[12] Benediktus XVI, jutlus üldaudientsil, 10.9.2008

[13] 2Kr, 5, 14

[14] 2Kr, 5, 15 ja 17

[15] Püha Josemaría, koosviibimise märkmed, 5.1.1968

[16] Püha Josemaría, koosviibimise märkmed, 14.2.1960

[17] 2Tm 4, 2

[18] 2Tm 4, 7-8

[19] Püha Josemaría, Roosipärg, Eessõna

[20] Ps 76, 11